Σύντροφοι και συντρόφισσες

Δεν μπορούμε άλλο να σιωπούμε ! Οι εξελίξεις μέσα στον ΣΥΝ είναι τέτοιες ώστε κρίνομε ότι δεν έχουμε δικαίωμα σ' αυτό, ότι ήταν αναγκαίο να καταστήσουμε τα μέλη του κόμματος κοινωνούς για την πραγματική κατάσταση στην οποία βρίσκεται το κόμμα, τις αληθινές αιτίες αυτής της κατάστασης και των εκτιμήσεων που έχουμε για την συνολική πορεία, το χαρακτήρα και την πολιτική του ΣΥΝ.

1. Εκφράζουμε τη πλήρη διαφωνία μας για την αυθαίρετη αναβολή διεξαγωγής του τακτικού συνεδρίου, που σύμφωνα με το καταστατικό έπρεπε να γίνει τον Ιούνιο αυτού του χρόνου, καθώς και τις απαράδεχτες διαδικασίες πραγματοποίησης, του προγραμματικού συνεδρίου. Το κόμμα βρίσκεται μπροστά σε μια αντιδημοκρατική εκτροπή !

   Ο τρόπος σύγκλισης και ο χρόνος πραγματοποίησης του προγραμματικού συνεδρίου αποτελούν εκδηλώσεις δεσποτισμού και αυθαιρεσίας της ηγεσίας του κόμματος, ανοιχτή παραβίαση των καταστατικών διατάξεων, ακύρωση των στοιχειωδών δημοκρατικών κομματικών διαδικασιών και κυρίως μια πράξη προκλητικής καταστρατήγησης του ρόλου και των δικαιωμάτων των μελών και των κομματικών οργανώσεων. Όταν ένα συνέδριο συγκαλείται ερήμην ουσιαστικά των μελών του και των οργανώσεών του είναι ένα συνέδριο διαβλητό(!), τα οιαδήποτε αποτελέσματα του οποίου δεν πρόκειται να νομιμοποιηθούν στη συλλογική συνείδηση του κόμματος.

2. Κατά την εκτίμησή μας όλα αυτά τα στοιχεία μαρτυρούν ότι το κόμμα βρίσκεται μπροστά σε μεθοδεύσεις, ότι το προγραμματικό συνέδριο χρησιμοποιείται εκτός των άλλων ως εργαλείο αναβολής του τακτικού συνεδρίου, μια πράξη που δεν καθορίστηκε ούτε προκύπτει από τις πραγματικές ανάγκες του κόμματος αλλά υποτάσσεται σε αδιαφανείς διαδρομές, σκέψεις και επιδιώξεις που έχουν να κάνουν με το προεκλογικό τοπίο, τις εξελίξεις μέσα στο ΠΑΣΟΚ, με διάφορα σενάρια περί την κεντροαριστερά και με την εμμονή της ηγεσίας του ΣΥΝ στην χρεοκοπημένη πολιτική της λεγόμενης «εναλλακτικής πρότασης εξουσίας» η οποία μέχρι σήμερα χρησίμευσε όχι για να ηττηθεί η αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης Σημίτη και να ρηγματωθεί το σύστημα του δικομματισμού αλλά για να διαμορφώσει τους κατάλληλους όρους και προϋποθέσεις μιας συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ.

   Πάνω στο έδαφος αυτής της πολιτικής τροφοδοτήθηκε σταδιακά η ισχυροποίηση των σοσιαλδημοκρατικών στοιχείων στο χαρακτήρα και την πολιτική του κόμματος, η εκλογική καθήλωση του ΣΥΝ στο 3%, η ρευστοποίηση των κομματικών οργανώσεων και η συσσώρευση μιας ιστορικής πια αναξιοπιστίας του ανάμεσα στις ευρύτερες κοινωνικές δυνάμεις της εργασίας και του λαού, σε ό,τι

αφορά τους στρατηγικούς μας στόχους, την ιδεολογία, το ρόλο και την δράση μας.

3. Η πλειοψηφία της ΚΠΕ υπό το κράτος εκβιαστικών διλημμάτων και των μεθοδεύσεων της Π.Γ. σύρθηκε και συμμετείχε στην αντιδημοκρατική εκτροπή. Η Κ.Π.Ε. έχει προ πολλού απεμπολήσει το ρόλο για τον οποίο έχει εκλεγεί και έχει αποδεχθεί στην ουσία την αυτοκατάργησή της, την υποκατάστασή της από την Π.Γ.

4. Η σημερινή ηγεσία του κόμματος εξάντλησε τα όριά της και απέτυχε! Η αυθαίρετη αναβολή του τακτικού συνεδρίου για τον Δεκέμβρη του 2003 καθώς και η παρωδία που ονομάστηκε προγραμματικό συνέδριο θέτουν επί τάπητος όχι μόνο το ζήτημα της νομιμότητας της αντιπροσώπευσης του κόμματος, καθώς η θητεία της σημερινής ηγεσίας του ΣΥΝ λήγει τον Ιούνιο του 2003, αλλά θέτουν επίσης και γενικότερα ζητήματα που έχουν να κάνουν με την ηγεσία του κόμματος : Την δημοκρατική αξιοπιστία και φερεγγυότητά της, την καθολική αποτυχία των πολιτικών επιλογών της, την επάρκεια και την ικανότητά της αναφορικά με τη δημοκρατική λειτουργία του κόμματος και την στρατηγική του.

5. Όλη αυτή η ιστορία των διακηρύξεων για την ανανέωση του εργατικού και σοσιαλιστικού κινήματος, για την δημιουργία ενός νέου πολιτικού υποκειμένου στην χώρα μας «καθ' υπέρβαση του δογματικού κομμουνιστικού κινήματος και της παραδοσιακής σοσιαλδημοκρατίας» εξελίχτηκε τελικά σε μια φάρσα και χρησιμοποιείται ως άλλοθι. Η βασική κατεύθυνση της σημερινής ηγεσίας του κόμματος είναι η σοσιαλδημοκρατικοποίηση του ΣΥΝ, «ο καπιταλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο», η διαμόρφωση των όρων μιας πολιτικής και κυβερνητικής συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ ολα αυτά παρουσιάζονται ως δημοκρατικός σοσιαλισμός !...

6. Όλοι αναγνωρίζουμε ότι ο ΣΥΝ ως «κόμμα των μελών του» δεν υπάρχει πια! Αποτελεί απλώς ένα παρελθόν ! Με την ίδρυση του νέου ΣΥΝ «παραλάβαμε» 23.000 περίπου μέλη και σήμερα είναι ζήτημα αν το κόμμα αριθμεί 4 - 5 χιλ. τακτικά μέλη ! Στις γραμμές των μελών εντείνεται ο αναχωριτισμός, η απογοήτευση και η παθητικότητα. Τα εκφυλιστικά φαινόμενα του παραγοντισμού που ενδημούν στα ηγετικά κλιμάκια του κόμματος έχουν περάσει σε ομάδες στελεχών των νομαρχιακών επιτροπών και των πολιτικών κινήσεων, δηλητηριάζουν τις συλλογικές λειτουργίας των κομματικών οργανώσεων. Οι οργανώσεις διαλύονται, υπολειτουργούν ή απλώς υπάρχουν στα χαρτιά και τα «μέλη» τους επιστρατεύονται όταν χρειάζονται για να κατασκευαστούν πλαστοί συσχετισμοί στα συνέδρια και σε άλλα κομματικά όργανα ή εκλογικές αναμετρήσεις.

   Κάτω από αυτές τις συνθήκες τα συνέδρια έχουν χάσει την ισχύ της γνήσιας αντιπροσώπευσης και της πραγματικής καταγραφής της θέλησης της υπαρκτής κομματικής βάσης. Έτσι ο ΣΥΝ δεν αποτελεί δύναμη υπέρβασης της κρίσης του πολιτικού συστήματος αλλά είναι ο ίδιος στοιχείο αυτής της κρίσης.

7. Σύντροφοι και συντρόφισσες, πρέπει να σας πούμε ότι ο Συνασπισμός ως συλλογική, δημοκρατική και ενιαία πολιτική οντότητα δεν υπάρχει. Ο ΣΥΝ από «κόμμα των μελών του» έχει μετατραπεί σ' ένα μηχανισμό ηγετικών παραγόντων που συγκροτείται και λειτουργεί από τις υποτιθέμενες τάσεις. Στην πραγματικότητα οι λεγόμενες τάσεις μέσα στο κόμμα ως συλλογικοί πολιτικοιδεολογικοί σχηματισμοί δεν υπάρχουν πια. Έχουν διαλυθεί. Και έχουν μεταβληθεί σε σέχτες αξιωματούχων αποκομμένες από κάθε δημοκρατικό έλεγχο και συγκατάθεση της βάσης των υποτιθέμενων μελών και των στελεχών τους, δρούν έξω και πάνω από κάθε διαφανή και συλλογική διαδικασία και ενεργούν κατά κανόνα για τα ιδιαίτερα ατομικά ή συλλογικά πολιτικά συμφέροντά του. Οι μικρές ομάδες των αξιωματούχων που συνοστίζονται κυρίως στην Π.Γ., ως εκφραστές πολιτικής και ιδεολογικής ενότητας δεν εκπροσωπούν κανέναν παρά μόνο τον εαυτό τους. Έχουν τη δύναμη να ασκούν τον έλεγχο για την εξουσία τους, αξιοποιώντας τον κομματικό μηχανισμό και κυρίως ιδιοποιούμενοι το ιστορικό της διαφορετικής προέλευσης των μελών, στα οποία επιβάλλουν τις απόψεις τους ως τάχα απόψεις της τάσης, διαιρώντας έτσι το κόμμα κάθετα και οριζόντια όχι μόνο στη βάση των διαφορετικών απόψεων (που υπάρχουν) αλλά κυρίως για να διαφυλαχτεί η «ηγετική τους προνομία» και οι συσχετισμοί δύναμης ως εγγύηση αυτής της προνομίας.

   Σήμερα, οι ηγετικές ομάδες του ΣΥΝ που προέρχονται από το αριστερό ρεύμα» το «προεδρικό μπλόκ» και την ομάδα Παπαγιαννάκη - Δαμανάκη Μαργαρίτη, έχουν ταυτιστεί και έχουν αποδεχτεί την ολοκλήρωση του ΣΥΝ σε κόμμα σοσιαλδημοκρατικής εκδοχής, όπου το Α.Ρ. το θέλει «αριστερό» το προεδρικό μπλοκ, κεντρώο και η ομάδα Παπαγιαννάκη νεοφιλελεύθερο. Τα κείμενα του προγραμματικού συνεδρίου αποτελούν κορυφαία έκφραση της σοσιαλδημοκρατικής σύγκλησης και των τριών ομάδων.

   Η κατά καιρούς εκφώνηση ή δημοσιοποίηση διαφορετικών απόψεων από θέσεις μιας σοσιαλιστικής και αντιϊμπεριαλιστικής οπτικής των πραγμάτων, από μεμονωμένα στελέχη του Α.Ρ., και ευρύτερα, εφ' όσον δεν εντάσσονται σε μια μετωπική ρήξη με αυτή την στρατηγική επιλογή του ηγετικού πυρήνα του ΣΥΝ και στην ουσία αποδέχονται τα συνεδριακά κείμενα, δεν έχουν παρά μόνο σχετική αξία και πρέπει να ερμηνευτούν ως προσωπικοί χειρισμοί που βρίσκονται σε δομική διάσταση με τις προσδοκίες των μελών του Α.Ρ. και όχι μόνο.

8. Ολόκληρο το οικοδόμημα που φιλοτεχνήθηκε από τις ηγετικές ομάδες του ΣΥΝ στο τελευταίο 3ο τακτικό συνέδριο του κόμματος υπερφαλαγγίσθηκε από την αμείλικτη πραγματικότητα και χρεοκόπησε. Έτσι:

   - Συντρίφτηκε η προσπάθεια απόκρυψης του σύγχρονου ιμπεριαλιστικού συστήματος και της ολέθριας δράσης του. Οι πόλεμοι στο Ιράκ και το Αφγανιστάν αποκάλυψαν τη γύμνια των αποφάσεων του 3ου συνεδρίου.

- Χρεοκόπησε η πολιτική της αποσιώπησης του βαθιά αντιδραστικού και ιμπεριαλιστικού χαρακτήρα της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης. Η βασική θέση του κόμματος για την «Ευρώπη των λαών και των εργαζομένων» πολτοποιήθηκε από την ηγεσία του ΣΥΝ και μετατράπηκε σε κριτική στήριξη της ΟΝΕ, της Ευρώπης της «κοινωνικής συνοχής» (!) και «της κοινωνίας των πολιτών» (!), σε ύμνους για το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» και το «κοινωνικό κράτος» το οποίο μεταξύ των άλλων κατεδαφίζεται συνεχώς σε ολόκληρη την Ευρώπη.

- Χρεοκόπησε η σοσιαλδημοκρατική πολιτική του λεγόμενου «προοδευτικού εκσυγχρονισμού» και «της εναλλακτικής πρότασης εξουσίας»! Οι δύο αυτοί άξονες χρησιμοποιήθηκαν , από την μια μεριά, για να προετοιμάσουν τις κατάλληλες συνθήκες και τους όρους μιας συμμαχίας με το ΠΑΣΟΚ και στην προοπτική μεταβολής του υπάρχοντος δικομματικού συστήματος και αντικατάστασής του από διπολικό σύστημα κεντροαριστεράς - κεντροδεξιάς και από την άλλη υψώνουν νέα τείχη ανάμεσα στις δυνάμεις της αριστεράς, ματαίωναν κάθε δυνατότητα κοινής δράσης και συμπαράταξης των αντιϊμπεριαλιστικών και προοδευτικών δυνάμεων που παλεύουν ειλικρινή για την ήττα της πολιτικής του δικομματισμού. Η παλαιότερη δήλωση του προέδρου του ΣΥΝ σ. Ν. Κωνσταντόπουλο «ότι έχει ως πρότυπο την κυβέρνηση Ζοσπέν» αυτό ακριβώς το στόχο υπηρετούσε. Η δήλωση αυτή επιβεβαίωσε το πλαίσιο των κεντροαριστερών κατευθύνσεων του ΣΥΝ.

- Οι πρόσφατες δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές υποτάχτηκαν επίσης από την ηγεσία του ΣΥΝ για να υπηρετηθεί η στρατηγική αυτής ακριβώς της ίδιας πολιτικής. Αντί το κόμμα να εξοπλιστεί με ενιαία πολιτικά και αυτοδιοικητικά κριτήρια και να χαράξει μια ενιαία εκλογική γραμμή ρήξης με την πολιτική της κυβέρνησης και του δικομματισμού, παραδόθηκε στον καιροσκοπισμό των τυφλών εκλογικών συμμαχιών με το ΠΑΣΟΚ ανά την Ελλάδα, με εξαίρεση τις τρεις γνωστές περιπτώσεις της Αθήνας, της Θεσσαλονίκης και του Πειραιά. Αποτέλεσμα:

- Η αυτοδιοικητική κυριαρχία του δικομματισμού, η συγκράτηση των δυνάμεων του ΠΑΣΟΚ με τους ψήφους της Αριστεράς, η ενσωμάτωση στα κεντροαριστερά σενάρια τμημάτων των δυνάμεών μας, ο διχασμός οργανώσεων και η γενική εκλογική καθήλωση που η ηγεσία την βάφτισε νίκη του ΣΥΝ που ... αναδείχτηκε σε τρίτη αυτοδιοικητική δύναμη ! ... Η συναίνεση της ηγεσίας του ΣΥΝ στην αυτοδιοικητική πολιτική του ΠΑΣΟΚ ολοκληρώθηκε με την παράδοση των συλλογικών αντιπροσωπευτικών οργάνων της ΤΕΔΚΝΑ και της ΕΝΑΕ στο ΠΑΣΟΚ. Μια πράξη που δικαιολογημένα προκάλεσε την οργισμένη και ανοικτή αποδοκιμασία των συμμάχων του ΣΥΝ στην αυτοδιοικητική μάχη.

9. Τα συνεδριακά κείμενα της συντακτικής επιτροπής, που ενέκρινε με ενδεικτική ψηφοφορία η Κ.Π.Ε. του ΣΥΝ, στην ουσία συνοψίζουν τη

συνειδητή εγκατάλειψη της δημιουργίας ενός νέου πολιτικού υποκειμένου τη σοσιαλιστική αλλαγή και ολοκληρώνουν τον σοσιαλδημοκρατικό χαρακτήρα του κόμματος και της συνολικής πολιτικής του.

Τα κείμενα αυτά συνιστούν ένα «ολοκληρωτικό πόλεμο» κατά τον σοσιαλισμού, και του Μαρξισμού στο επίπεδο της ιδεολογίας και της θεωρίας. Από άλλες διαδρομές καταλήγουν στην αποδοχή της θεωρίας του «τέλους της ιστορίας»ς στην αμφισβήτηση της πάλης των τάξεων ως κινητήριας δύναμης της ιστορικής εξέλιξης, στην αμφισβήτηση της εργατικής τάξης και του ρόλου τους, στην αιχμαλωσία του αντιϊμεριαλιστικού και σοσιαλιστικού κινήματος στο «ένας άλλος κόσμος είναι εφικτός» και στην ενσωμάτωσή τους στα κοινωνικά φόρουμ και τον ιμπεριαλιστικό ευρωπαϊκό πόλο υπό την ηγεμονία του γαλλογερμανικού άξονα.

Συγκεκριμένα:

- Πουθενά δεν διατυπώνεται, ως στρατηγικός σκοπός του ΣΥΝ η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και η εγκαθίδρυση του σοσιαλισμού.

Τα κείμενα της ΚΠΕ είναι γεμάτα από «ελεγείες» γύρω από την ήττα του «υπαρκτού σοσιαλισμού όπου η διάθεση κριτικής προσέγγισης, χωρίς ίχνος αντικειμενικότητας και ευθύνης, επιδίδεται στο έργο της ισοπέδωσης και του μηδενισμού της Σοβιετικής Ένωσης και της ανυπολόγιστης προσφοράς της στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα, τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα, το γκρέμισμα της αποικιοκρατίας, τους καταπιεσμένους λαούς και την παγκόσμια ειρήνη. Με υπαινιγμούς και οδηγίες αυτοκριτικής δεοντολογίας γύρω από τον «σοσιαλισμό που διεκδικούμε» (!) ... αλλά και τον Μάρξ, ο οποίος αναφέρεται για να αγνοηθεί, οι συντάκτες των προτάσεων για το «προγραμματικό συνέδριο» πουθενά δεν μας λένε για το τι, τέλος πάντων, είναι αυτός ο «σοσιαλισμός που διεκδικούμε» : Από πού προκύπτει η αναγκαιότητά του; Τι ακριβώς, αυτός ο δημοκρατικός σοσιαλισμός, θα αλλάξει, πως θα πραγματοποιηθεί και προς όφελος ποιών θα πραγματοποιηθείς Ποιες είναι οι κινητήριες κοινωνικές δυνάμεις της σοσιαλιστικής αλλαγής θα ποιος συνασπισμός κοινωνικών δυνάμεων θα τον πραγματοποιήσει; Ποια είναι η θέση του ΣΥΝ για τη κατάργηση της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, το σοσιαλιστικό σχεδιασμό της παραγωγής και της διανομής, την θεμελίωση της κοινωνικής ισότητας και δικαιοσύνης ;

Έτσι «ο σοσιαλισμός που διεκδικούμε» μεταμφιέζεται σε ένα φάντασμα και εισάγεται απλώς ως όρος στην σφαίρα της θεωρίας του αγνωστικισμού και της «σοσιαλιστικής οπτικής» το περιεχόμενο της οποίας δεν μπορούμε να ορίσουμε παρά μόνο με υπαινιγμούς έως ότου ξανά «καταστεί επίκαιρη και πειστικά δημιουργική η θεωρία που έχει ανάγκη η Αριστερά» !!...

- Ως συνέπεια της εξορίας του σοσιαλισμού εξοστρακίζεται, και κατ' επέκταση καταργείται, η βασική και κυρίαρχη αντίθεση της εποχής

μας, μεταξύ του κεφαλαίου και της εργασίας καθώς και η πάλη των τάξεων.

Η εργατική τάξη από ηγετική κοινωνική δύναμη του σοσιαλισμού απωθείται από το ιστορικό προσκήνιο και εξομοιώνεται με τα άλλα διαταξικά μαζικά κινήματα όπως π.χ. με το ATTAC!...

- Ως κυρίαρχη αντίθεση της εποχής μας βαφτίζεται «η αντίθεση μεταξύ του νεοφιλελευθερισμού και των μαζικών κινημάτων» !!! «Κύρια διαχωριστική γραμμή - λέει το κείμενο της ΚΠΕ - συνιστά σήμερα η τοποθέτηση απέναντι στον νεοφιλελευθερισμό και την νεοφιλελεύθερη καπιταλιστική παγκοσμιοποίηση από την ηγεμονία των ΗΠΑ...» και με βάση αυτή τη διαχωριστική γραμμή «συγκροτούνται οι κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες»!...

Με την παραχάραξη αυτή, η πάλη κατά του νεοφιλελευθερισμού ο οποίος αποτελεί μια μορφή εκδήλωσης της βαθιάς κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος και όχημα παγκόσμιας κυριαρχίας των μεγάλων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, ως απάντηση σ' αυτή ακριβώς την κρίση, εκλαμβάνεται ως πάλη κατά του καπιταλισμού ενώ δεν είναι. Δεν είναι ο νεοφιλελευθερισμός που γεννάει την αγριότητα του καπιταλισμού αλλά ο καπιταλισμός που νομοτελειακά γεννάει τα τράστ των μονοπωλίων, τις πολυεθνικές και υπερεθνικές ενώσεις, την βαρβαρότητα του καπιταλιστικού συστήματος και τα εγκλήματα του ιμπεριαλισμού, τον νεοφιλελευθερισμό.

Υπό το κράτος αυτής της κατασκευασμένης λογικής τα πολύχρωμα, διαταξικά ειδικά κλπ. μαζικά κινήματα, «το παγκόσμιο κοινωνικό φόρουμ» και τα άλλα περιφερειακά και εθνικά κοινωνικά φόρουμ χρησιμοποιούνται ως υποκατάστατα του εργατικού και αντϊιμπεριαλιστικού κινήματος, ως κοινωνικές οντότητες που τείνουν να προσλάβουν περίπου ενιαίο και επαναστατικότητα χαρακτήρα και ενιαία εναλλακτική στρατηγική, παγκόσμιας κλίμακας! Στόχος αυτής της εναλλακτικής στρατηγικής είναι η ήττα του νεοφιλελευθερισμού από την οποία θα μας προκύψει προφανώς ο νέος «καπιταλιστικός διαφωτισμός του 21ου αιώνα, η νέα καπιταλιστική κοινωνία της ελευθερίας, της ισότητας της κοινωνικής σύγκλησης και της κοινωνικής συνοχής, θα αποκατασταθεί το «κοινωνικό κράτος» και μαζί του θα επανέλθει ο Κέϋνς και ο «καπιταλισμός με ανθρώπινο πρόσωπο», θα ευημερίσει η Αφρική και η Ασία, θα επικρατήσει μια νέα δημοκρατική οικονομική και οικολογική τάξη στον κόσμο, θα εξαλειφθεί ο κίνδυνος του πυρηνικού ολοκαυτώματος, θα μηδενισθούν οι εξοπλισμοί και θα επικρατήσει η παγκόσμια ειρήνη!

- Η λογική αυτών των προτάσεων που είναι διάχυτες στις γραμμές των κειμένων της Κ.Π.Ε. μετατρέπει την Αριστερά από επαναστατική δύναμη της σοσιαλιστικής αλλαγής σε προέκταση των μαζικών κινημάτων και των μη κυβερνητικών οργανώσεων. Αντικαθιστούν την πάλη κατά του καπιταλισμού, των μονοπωλίων

και του ιμπεριαλισμού με την πάλη κατά του νεοφιλελευθερισμού. Από την καρδιά του συστήματος εκτρέπουν την πάλη, στην οποία αρνούνται την ταξική υπόστασή της, στην περιφέρεια του συστήματος

- Αποσιωπάται το σύστημα του σύγχρονου ιμπεριαλιστικού συστήματος ΗΠΑ - Ε.Ε. - Ιαπωνίας και της νέας τάξης πραγμάτων που συγκροτείται από τις μικρότερες - δορυφορικές ιμπεριαλιστικές δυνάμεις.
- Ο ιμπεριαλισμός ως παγκόσμιο και κυρίαρχο σύστημα ταυτίζεται και συνακόλουθα υποκαθίσταται - άγνωστο κάτω από ποια λογική - με την «νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ.
- Η αγνόηση της διάρθρωσης του σύγχρονου ιμπεριαλιστικού συστήματος και η επιτηδευμένη ταύτισή του αποκλειστικά με την ηγεμονία των ΗΠΑ αποβλέπει κυρίως να συσκοτίσει από την μια μεριά τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του ευρωατλαντικού άξονα και της Ε.Ε. ξεχωριστά και από την άλλη να υποκαταστήσει την πάλη κατά του ιμπεριαλισμού με την πάλη κατά του νεοφιλελευθερισμού, ο οποίος στα μάτια των συντακτών των συνεδριακών υλικών της ΚΠΕ παίρνει τη μορφή της βασικής αντίθεσης της εποχής μας! Από την άποψη αυτή η δογματική πολιτογράφηση του όρου «νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση υπό την ηγεμονία των ΗΠΑ» δεν έχει προκύψει ως λάθος πολιτικής θεώρησης των πραγμάτων αλλά ως συνειδητή αρχιτεκτονική ενός πλαισίου μέσα στο οποίο πρέπει να αιχμαλωτισθούν οι κοινωνικοί και εργατικοί αγώνες αφού ... ο σοσιαλισμός δεν είναι εφικτός και το αντιϊμπεριαλιστικό μέτωπο μας δημιουργεί δυσκολίες στην ευρωπαϊκή ιμπεριαλιστική ολοκλήρωση.